

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3077/2019
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Орел, адвокат из ..., против тужене „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1602/18 од 27.02.2019. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1602/18 од 27.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1602/18 од 27.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 389/18 од 18.09.2018. године, ставом првим и другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу исплати 11.141,32 динара са законском затезном каматом почев од 30.03.2007. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име једнократне накнаде 30 евра у динарској противвредности од 2.447,23 динара и на име осигурања кредита од 38.994,62 динара, све са законском затезном каматом почев од 30.03.2007. године па до исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 10.036,11 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1602/18 од 27.02.2019. године, ставом првим изреке жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена у побијаном усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП. Наиме, иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у конкретном случају тужбени захтев тужиоца је усвојен и утврђено да су ништаве одредбе члана 8. уговора кредиту и тужена обавезана да тужиоцу исплати укупно 11.141,32 динара са припадајућом каматом, ближе наведено у изреци првостепене пресуде, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у висини од 0,5% (по Уговору о кредиту за куповину непокретности уз коришћење средстава из буџета Републике Србије број ... од 20.03.2007. године), од износа одобреног кредита, а који трошкови су тужиоцу наплаћени. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала оправданост, намену и висину трошкова који су од тужиоца, као клијента наплаћени, то одлуке апелационих судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате, поднета је 21.02.2018. године, вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 11.141,32 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност

предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић